

U OVOM BROJU:

**Zašto neki ljudi
ne mogu da uzveruju**
Petr Veđura

Lekcija od bisera
Jan Vareca

Volja Božija za naš život
Jelena Dir

Zašto zatvarati oči
Aleksandar Sibel

Mesto gde pripadamo
Rick Warren

misaone refleksije

SionT InBox

Smešna strana...

SIONSKA TRUBA

Uredništvo:
Jan Vareca
Janko i Marina Bako
Branko Milijašević
Vlatko i Jelena Dir

Tekstove priložili:
Dražko Đenović

U nekim slučajevima čovek može da uči iz istorije, ali kada su u pitanju moralna pitanja, onda čovek ima problem. Naučeni smo da su ljudi našeg vremena drugačiji. Najposle, učinjeni su divovski koraci u nauci, medicini, komunikacijama, transportu... Ali, kada pogledamo na društvo, problemi su ostali isti. Kriminal, mržnja, seks i rat! To su glavne moralne karakteristike modernog čoveka. To su bili problemi prisutni u ljudskom društvu i pre sto godina a i danas su tu. Ovo nam govori samo jedno: čovek se nije promenio. On je svakako umnožio svoje znanje o stvarima, ali njegova duša, psiha je ostala ista.

O ovom osnovnom ljudskom problemu je veoma dobro znao Gospod Isus, još pre više od 2000. godina, zato je i Isus rekao: "Jer iznutra, iz srca ljudskog, izlaze misli zle, preljube, kurvarstva, ubistva, krađe, lakomstva, pakosti, zloće, lukavstvo, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje. (Marko 7:21-22, RDK)

Da, glavni problem, ili kako bi ga nazvali "kamen spoticanja" u napretku (reformi) našeg društva je naše vlastito srce, jer grešne i destruktivne želje i dela proizilaze iz njega. Božje rešenje ovog problema je veoma radikalno - operacija srca! Ovu transplantaciju vrši lično Bog pomoću svog Evandjelja.

Muškarci i žene moraju doživeti promenu iznutra, jer samo tako promenjeni ljudi, mogu da promene i društvo. Bog kaže: "I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašeg, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas." (Jezekilj 36:26-27a, RDK)

Postoji rešenje za nagomilane probleme u našem društvu, to je "novo srce". Srce koje želi slediti Gospoda, srce koje je okrenulo leđa grehu i poroku.

Dragi naš čitatelju,
"ukoliko želiš menjati svet, onda prvo počni od sebe."
Treba li ti promena srca? Ako da - reci to Bogu još danas.
Treba li ti očišćenje tvog "promenjenog" srca? I to kaži Gospodu još danas.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

ZAŠTO NEKI LJUDI NE MOGU DA UZVERUJU?

Petr Vadura

Čitajući Jovanovo evanđelje počeo sam da razmišljam o ovom pitanju. U njemu je obuhvaćeno šest značajnih stvari koje je učinio Hristos. Prva je čudo promenjene vode u vino (2. poglavlje), druga je isceljenje sina carevog službenika (4. poglavlje), treća je isceljenje hromog pored ribnjaka Vitezde (5. poglavlje), četvrta je množenje hleba i vina i nasićenje velikog broja ljudi (6. poglavlje), peta je isceljenje slepog (9. poglavlje) i šesta je vaskrsenje Lazara (11. poglavlje). Može se reći da Jovanovo evanđelje opisuje još jedno čudo – sedmo, a sedam je broj punine. To čudo je Isusovo vaskrsnuće. Prema 20. poglavlju Isusovog evanđelja ova čuda su zabeležena sa ciljem da bi ljudi poverovali da je Mesija upravo Isus, Božji Sin i da bi kroz veru u Njega, pronašli život večni (Jovan 20, 30-31).

Osim toga, tu su obuhvaćena i različita ljudska reagovanja na Isusova čuda. Obratićemo pažnju baš na ova reagovanja upravo zato što su jako slična našem reagovanju na informacije o Isusu Hristu.

Svadba u Kani Galilejskoj

Prvo zabeleženo Isusovo čudo je bila promena vode u vino u Kani Galilejskoj. Radilo se otprilike o 120 litara vode koju je Gospod Isus promenio u vino. Desilo se to na jednoj svadbi kada se prilikom veselja desilo da je ponestalo vina. U događaj su bili uključeni i Isusova majka i sluge na svadbi. Oni su posude punili vodom i onda su ih nosili kod starog svata (starešine svadbe) da proba vino, u koje se voda promenila. To su bili ljudi koji su videli čudo, koje je bilo moguće videti, omirisati i okusiti. Kako su reagovali na ovaj predivan događaj? Ne znamo, nema ništa o tome zapisano. Pokušavam da zamislim, iako o tome nema ništa u Bibliji zapisano, da je jedan od tih ljudi došavši kući rekao svojoj ženi: "Zamisli samo šta se danas dogodilo! Na svadbi je bio jedan čovek – zove se Isus, bio je tamo sa svojom majkom. Usred svadbe je ponestalo vina. I taj čovek, taj Isus, je naredio da se posude napune vodom i on je vodu – promenio u vino!"

"Meni se čini da si ti više pio nego što si posluživao..." ljutito će njegova žena. "Da si barem doneo više jela za decu!"

"Pa, ja sam to sopstvenim očima video!" Međutim, sve je to uzalud, jer žena ne veruje. Muž se verovatno uvredio i rekao sam za sebe: "Ne moraš mi verovati. Nisam glup, pa sopstvenim sam to očima video. Kako je on to samo uspeo da uradi?" Onda je još nekoliko puta pomislio na taj događaj i nastavio da obavlja svakodnevni posao.

Možda ćete se sa mnom složiti da je to tako nekako bilo. Međutim, setio sam se još jednog pitanja: zašto se taj čovek o svemu nije interesovao malo više? Zašto nije išao za Isusom, ili njegovom majkom? Sopstvenim je očima video čudo! Njegov problem ima većina ljudi: taj čovek je bio površan. Zastao je, malo se zamislio: "... hm, sve mi je to nekako čudno..." i nastavio je dalje sa svojim poslom i zadubio se u misli – to je doduše najjednostavnije, ali to nije najpoštenije s obzirom na istinu. Koliko puta se desi da čovek pročita neku knjigu o Bibliji, u kojoj autor predivno prikazuje njenu genijalnost i Božji karakter; ili razgovara sa nekim ko mu skreće pažnju na biblijska proročтва o Isusu Hristu, koja su se do najmanjeg detalja ispunila; ili čuje vesti o Izraelu i proročtvima, koja su se takođe tokom istorije ovog naroda ispunila. I ovaj čovek, koji ustvari traži istinu i smisao svega, samo odmahuje glavom i misli u sebi: Sve mi je to nekako čudno. Izgleda da ima nečega u svemu tome. Pa, ipak na kraju će opet uslediti pitanje: "Šta imamo danas za večeru?"

Zašto smo tako često slični našem poslužiocu na svadbi u Kani Galilejskoj? Nije to baš prijatno pitanje, pre svega zato što nas duhovna pitanja više i ne interesuju. Ne razmišljamo o Bogu, ne želimo da razmišljamo o večnosti, o nebu i paklu. Ne istražujemo da li su biblijski izveštaji istiniti. Stavljamo glavu u pesak poput noja i pretvaramo se da za nas duhovni svet jednostavno ne postoji. Svakog čoveka ponekad dodirne glas o Bogu, i to je prilično neprijatno iskustvo, zato što takva informacija u dubini duše probudi pitanje: "A šta ako taj Bog stvarno postoji? Šta ako Isus stvarno postoji, a ja se pretvaram da to nije istina? Šta ako stvarno postoji večni život?" Ipak, ovakva neprijatna pitanja vrlo brzo ugušimo pomoću televizije, zabave, posla, alkohola i raznih drugih stvari: samo da ne bi o tome morali da razmišljamo...

Ako se u nama ovakva pitanja češće pojavljuju – to je dobro. Od njih je samo još jedan korak do odluke za potragom istine. Taj korak može biti ovakva molitva: "Bože, ne znam da li postojiš. Ne verujem u tebe, ali ako stvarno postojiš i ako su hrišćani u pravu, molim te, objavi mi se." Ovom molitvom čovek ne rizikuje mnogo. U najgorem slučaju ju je izgovorio sam sebi. Sa druge strane, ova molitva može otvoriti vrata istinskog traganja. Nakon ovakve molitve čovek može postati osetljiviji na impulse koje mu šalje sam Bog. Počinje više da istražuje i razmišlja o odgovorima. Biblija govori, da Bog želi da svi ljudi budu spaseni i da poznaju istinu. Bog očekuje da ćemo mu se makar malo otvoriti, da bi nam se predstavio kao Otac koji ljubi, i kao saosećajni Oslobodilac od greha.

Najbolji lek za površnost jeste kada čovek shvati da sam mora odgovoriti na pitanje: "Nisam li po pitanju Božje egzistencije i istinitosti Biblije isuviše površan? Da li pošteno tragam za istinom? Izvodim li zaključke iz istina u koje sam potpuno uveren? Želim li da živim prema tome u šta se uverim kao istinsko i stvarno?" Ovo su jako važna pitanja. Malo je ljudi koji ih sami sebi postavljaju. Malo je ljudi koji su prema sebi toliko poštteni. I to je velika šteta, jer šta je na svetu značajnije od toga gde ću provesti večnost? Da li je važnija realnost mog sadašnjeg života ili realnost večnosti? I dok postojanje večnosti ne dokučim preciznim logičkim argumentima, nije pošteno od mene ako tvrdim, da ne postoji. Pravo pitanje glasi: "Želim li da saznam stvarnu istinu? Želi li u svom životu biti vođen stvarnom istinom? Jesam li u tome dosledan?"

Oni koji su posluživali na svadbi u Kani su, na prvi pogled, bili u boljem položaju od nas: čudo su videli sopstvenim očima. Mi imamo pismeno svedočanstvo u rukama. Šta da radimo sa time? Negiraćemo njegovu tačnost? Kakvo je naše pravo za to? Reći ćemo da je to izmišljotina? A šta onda sa onim ostalim proročanstvima u ovoj knjizi, koja su se već ispunila? Nazvaćemo ih mitovima? Međutim, tekst nije pisan kao mitologija. Naprotiv, pisan je kao reportaža. Ima još jedna moguća reakcija na biblijski izveštaj – možemo da mu poverujemo. Da, Isus je promenio vodu u vino. To znači da nije bio običan čovek. Stvarno je mogao da bude onaj za koga se predstavljao – Božji Sin, Mesija, Spasitelj celog sveta. I moj Spasitelj, takođe. Da li u to verujem? Ako je moj odgovor da, nameće se pitanje: da li sam ga primio kao svog Spasitelja?

Dragi čitaocu,
ako to još nisi uradio, nemoj to više ostavljati za kasnije. Nemoj biti površan, nego budi dosledan i pošten. Sigurno nećeš zažaliti.

Ozdravljenje hromog

Sledeće čudo, koje je opisano u 5. poglavlju Evanđelja po Jovanu, jeste isceljenje hromog čoveka u banji Vitezda u Jerusalimu. Ovaj čovek je bio hrom već 38 godina, kada ga je Isus iscelio. Bilo je to veliko čudo. Problem je bio u tome, što je ovo čudo Isus uradio u subotu. "Pa šta..." pomislio bi svaki normalan čovek "... bitno da je čovek opet zdrav." Samo što su mnogi ljudi u Jerusalimu tada razmišljali potpuno drugačije. Šta? Kako? Da bismo razumeli o čemu se radi moramo nešto da kažemo o judaizmu.

Judaizam je religiozni sistem, koji kombinuje biblijsko učenje Starog Zaveta sa ljudskom tradicijom. O tome govori evanđelista Marko 7, 3-4:

Jer fariseji i svi Jevreji, ne jedu dok ne umiju ruke do lakata, držeći se onog što im je ostalo od starih; I kad dođu s pazara, ne jedu dok se ne umiju; i još mnogo ima što su primili te drže: peru čaše i žbanove i kotlove i klupe.

Judaizam je religija koja kombinuje biblijsku praksu sa ljudskim naređenjima, ili eventualnim rabinskim interpretacijama Biblije, koja imaju oblik samostalnih odredbi ili zabrana i koja čine poseban sistem čije je poštovanje neophodno za spasenje čoveka. Cilj ovih dopuna i objašnjenja je bio stvaranje "terena za Toru", t.j. ovim posebnim odredbama, koje su prožete Mojsijevim zakonima, onemogućiti kršenje sopstvenih zakona. Vremenom su rabinske odredbe dobile toliki značaj, da više nisu smatrane kao dopuna Tore, nego su smatrane kao posebne vrednosti koje nadvisuju odredbe Svetog Pisma. To dokazuje npr. navod iz Talmuda: "Reči Tore sadrže dozvoljene i zabranjene, lake i teške odredbe, ali reči zakonika su sve teške."

Mogli bismo reći da i nije bilo ničeg lošeg to što su Jevreji na osnovu tradicije radili. To je moguće reći samo ako se stvari posmatraju površno. Naglašavanje tradicije je uzrokovalo dve veoma problematične stvari:

1. Jevreji su na sve vernike vršili pritisak, da izvršavaju odredbe koje nisu bile Božja naređenja, nego su proisticale iz njihove tradicije.

2. Jevreji su jako revnosno ispunjavali ljudske odredbe, a Božja naređenja nisu.

Vratimo se našem događaju. Nailazimo na klasičan primer kako religija koju su stvorili ljudi sa svojim odredbama, ustvari postaje prepreka na putu ka Bogu. Isus je iscelio hromog čoveka u subotu. Prema Bibliji u subotu nije bilo dozvoljeno da se radi. Prema rabinskom tumačenju u subotu nije bilo dozvoljeno da se bilo šta radi – ni da se isceljuje. Ortodoksni Jevreji tog vremena su oko subote stvorili puno odredbi, kojima je bilo tačno utvrđeno šta u subotu sme da se radi, a šta ne. Isus se nije uklapao u njihove odredbe sa činom isceljenja hromog čoveka. Jevreji nisu bili sposobni da pogledaju izvan svojih religioznih šema, i zato su Isusov čin okvalifikovali kao prekršaj odredbe o suboti – dakle kao nešto što sigurno nije od Boga. Isus se trudio da ih navede na logično razmišljanje. Hteo je da napuste svoje ograničena i stereotipna gledišta. U 7. poglavlju evanđelja po Jovanu je napisano:

Jedno delo učinih i svi se divite tome. Mojsije vam dade da se obrezujete (ne kao da je od Mojsija nego od otaca); i u subotu obrezujete čoveka. Ako se čovek u subotu obrezuje da se ne pokvari zakon Mojsijev, srdite li se na mene što svega čoveka iscelih u subotu? Ne gledajte ko je ko kad sudite, nego pravedan sud sudite. (stihovi 21-24)

Stvarno je to tako bilo, judaizam je kao sistem imao samo ograničenja. Uglavnom kada su se srele dve oprečne odredbe. To se dešavalo npr. kada su se srele odredbe o praznovanju subote sa odredbom o obrezanju deteta na osmi dan nakon rođenja – ako je taj dan bio subota. Jevreji su pametno prilagodili ove dve odredbe na taj način što su odredi o obrezanju dali veći značaj od one o suboti, zato što je osmog dana nakon rođenja najbolja mogućnost zgrušavanja krvi, i rana od obrezanja se najbolje zaceljuje. Na ovo je Isus aludirao – ovde se radilo o isceljenju celog čoveka! Uzalud. Isus se jednostavno nije uklapao u jevrejsku sliku o tome, šta je pravoverno a šta nije. Pravoverno nije to šta je u suprotnosti sa odredbama starijih.

Šta je Isus rekao religioznim Jevrejima, koji su bili toliko revnosni?

Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život večni; i ona svedoče za mene. I nećete da dođete k meni da imate život. Ja ne primam slave od ljudi. Nego vas poznajem da ljubavi Božije nemate u sebi. Ja dođoh u ime Oca svog i ne primam me; ako drugi dođe u ime svoje, njega ćete primiti. Kako vi možete verovati kad primam slavu jedan od drugog, a slave koja je od jedinog Boga ne tražite? (Jovan 5, 39-44)

Isus je znao da Jevreji istražuju Pisma, i misle da rade sve što je u njima propisano kao uslov večnog života. Samo što su Pisma svedočila o Mesiji, a to je bio upravo Isus. Kako to da ga ovi učenjaci i pismoznalci nisu prepoznali? Zato što su bili zaslepljeni sopstvenim tumačenjem i shvatanjem Pisma. Naglašavali su svoju učenost i svoj religiozni sistem. U judaizmu su rabini bili najpopularniji ljudi, popularniji i od vladara. Kada bi ovi ljudi priznali Isusa kao Mesiju, morali bi da odbace svoje tumačenje Pisma, i tako bi izgubili svoj položaj, autoritet i moć.

Religiozni sistem uvek čoveka ograničava. To važi i danas. (Pod religijom mislim na sistem učenja i obaveza, unutar kojih ima čovek garantovanu Božju naklonost, upravo zato što pripada tom religioznom sistemu, i što ispunjava odgovarajuće obaveze tog sistema itd.) Religiji Bog ustvari uopšte i nije potreban, samo kao deo sistema.

Spasenje u nekom religioznom sistemu nije Božji dar, nego nagrada za poštenje, vernost "crkvi", za ispunjavanje određenih obaveza itd. Ljudi koji žive u nekom takvom sistemu jako teško menjaju svoje ustaljeno mišljenje. U ovakvom sistemu se više i ne istražuje, niti proverava ono što se smatra za dogmu, tj. večnu istinu. Tu se samo konzumira, upija. Uopšte se ne diskutuje o nekim stvarima, nego su svi prinuđeni na pokornost sistemu kao celini. Religiozan čovek sam sebe, naravno, smatra za verujućeg, i zato i ne razmišlja o tome, da u njegovom odnosu sa Bogom ima nečeg šta bi moglo da se promeni.

Najveći problem religioznog čoveka nije površnost, već nespremnost za razmišljanje i menjanje svojih pogleda.

Onda dolazi i do moralnog problema – religiozna pripadnost ovakvom čoveku daje osećaj više vrednosti i značaja. Istog momenta bi ovaj čovek, ako bi uzverovao i odrekao se svoje religioznosti, bio predmet ismevanja i ogovaranja. Ko bi rizikovao tako nešto?

Dragi čitaocze,
da li možda i ti ne pripadaš sličnom religioznom sistemu? Da nisi pripadnik neke crkve, koja ti osigurava spasenje samom tvojom pripadnošću? Probaj samom sebi da postaviš pitanje: Kakav je moj odnos prema Isusu Hristu? Da li je On moj lični spasitelj i Gospod?

Fariseji i pismoznalci nisu prihvatili Isusa kao Mesiju, zato što ih je zaslepio njegov religiozni položaj. Da nisi i ti možda zaslepljen? Da li si spreman da rizikuješ i ismevanje i protivljenje, samo da bi pridobio Boga? Ako je tvoj odgovor DA, moli Gospoda da ti se objavi. Uzmi Bibliju i počni da je čitaš sa molitvom, da bi te Gospod vodio, bez predrasuda i ustaljenih mišljenja. Bog će ti se sam objaviti ako budeš u tome istrajavao.

Isceľjenje slepog ili: Već su bili odlučili...

Hajde da analiziramo i treći slučaj nevere opisan u Jovanovom evanđelju. Zapisan je u 9. poglavlju. Tamo je zapisano da je Isus opet u subotnji dan nekog iscelio – čoveka slepog od rođenja. Ovaj događaj je podigao veliku prašinu. Prvo je ispitivan isceljeni čovek, zatim i njegovi roditelji, opet on a na kraju je nastala konfrontacija sa Isusom. Fariseji – predstavnici religioznih Jevreja – su u početku bili zbunjeni. Zbunilo ih je to što je Isus učinio veliko čudo, što je bilo svedočanstvo da je Bog sa njim. A opet, uradio je to u subotu, što je - u njihovim očima - bio veliki greh. Jako je zanimljivo pratiti razvoj mišljenja tih ljudi:

U početku su zbunjeni – kao da i sami traže. U evanđelju je napisano:

I posta raspra među njima. (Jovan 9,16b)

Možda su iz tog razloga pitali isceljenog šta misli o tome koga je iscelio. On je odgovorio sasvim jednostavno i prostodušno:

Prorok je. (Jovan 9,17c)

Međutim, tokom sledećeg razgovora sa njegovim roditeljima na videlo izlazi jedna zanimljiva činjenica. U stihu 22. je napisano: *Ovo rekoše roditelji njegovi, jer se bojahu Jevreja; jer se Jevreji behu dogovorili da bude isključen iz zbornice ko Ga prizna za Hrista. (Jovan 9,22)*

Dakle, Jevreji su još pre toga odlučili da Isusa ne prihvate kao Mesiju. I onda, odjednom, kao grom iz vedra neba, Isus pokazuje svoj božanski karakter – isceljuje čoveka slepog od rođenja. Na trenutak ih je to zbunilo. Prilikom drugog ispitivanja isceljenog čoveka već imaju potpuno drugačiji pristup:

Daj Bogu slavu; mi znamo da je čovek ovaj grešan. (Jovan 9,24b)

Otkud su to znali? Da li su saznali nešto novo o Isusu, nešto što bi ga okaljalo? Ne, nikako. Samo su ostali dosledni svom prvobitnom gledištu. Njihov jedini cilj je sada bilo u svemu ovome pronaći neki sitnicu, nešto sa čime bi celu stvar mogli da negativno okarakterišu. Zato su govorili:

Mi znamo da s Mojsijem govori Bog; a ovog ne znamo otkuda je. (Jovan 9,29)

Drugim rečima: taj čovek je jako sumnjiv i treba sa njime biti jako oprezan. Isceljeni čovek odgovara sa potpuno zdravom logikom:

To i jeste za čudo što vi ne znate otkud je, a On otvori oči moje. A znamo da Bog ne sluša grešnika; nego ako ko poštuje Boga i volju Njegovu tvori, onog sluša. Otkako je sveta nije čuveno da ko otvori oči rođenom slepcu. Kad On ne bi bio od Boga ne bi mogao ništa činiti. (Jovan 9, 30b-33)

Kakve jednostavne i istinite reči! Čitalac bi pomislio: sada će se fariseji zamisliti nad jednostavnošću i logikom ovih reči i otići će da traže Isusa. Možda biste vi tako uradili. Samo što se ta istina, na koju je, na tako jednostavan način, ovaj čovek ukazao, uopšte nije uklapala u njihov život, religioznost i trenutnu političku situaciju. Jednostavno NE – Isus NE, i dosta! Njihove reči i dela su bili potpuno drugačiji:

Odgovoriše i rekoše mu: Ti si se rodio sav u gresima, pa zar ti nas da učiš? I isteraše ga napolje. (Jovan 9,34)

Na taj način su fariseji sami sebi zatvorili put ka istini. Zanimljivo je kakvi su bili Isusovi susreti sa nekima od njih. Kada je Isus rekao:

Ja dođoh na sud na ovaj svet, da vide koji ne vide, i koji vide da postanu slepi... (Jovan 9,39)

Neki od fariseja su čuli ove reči, i odmah su Ga pitali:

Eda li smo mi slepi? (Jovan 9,40)

U trenutku su se osetili kao prozvanima. Gospod Isus odgovara rečima koje važe i danas:

Kada biste bili slepi ne biste imali greha, a sad govorite da vidite, tako vaš greh ostaje. (Jovan 9,41)

I danas je ovakav "farisejski" pogled jako zastupljen. Mnogi ljudi misle da vide, ali Gospoda Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja i Iskupitelja ne poznaju. Dovoljno je samo pročitati nekoliko knjiga, par stranica iz Biblije, biti pretplaćen na neki hrišćanski časopis, ponekad razmeniti par reči sa kolegama na poslu o Bogu i religiji, nekoliko puta godišnje otići u crkvu – i to je dovoljno, zar ne? "Meni više niko ništa novo ne može reći", u sebi misli ovakav čovek. Prestao je da traži, prestao je da se raspituje, njegovo trenutno poznavanje Boga mu je dovoljno. Ne oseća potrebu da proverava i dopunjuje svoje znanje o Bogu. Možda misli da mu je za to potrebno uložiti mnogo napora, i da će morati sve iznova da proživljava i saznaje. Zato nije zainteresovan za bilo kakve nove informacije, niti za bilo šta drugo, šta bi moglo da naruši njegovu stabilnost i mir. To je čovek koji je već odlučio.

Možda i nije toliko značajno na kom nivou poznanja Boga se takav čovek zaustavio, ali je jako tragično što se zaustavio i prestao da traži, i prestao da se raspituje. Često takav čovek i ne zna šta o Bogu misli i kakav je njegov odnos prema Njemu. Ima u sebi samo osećaj da Bog jeste i da ga Bog priznaje. Veruje u Boga i to je dovoljno. Zašto da se nepotrebno uznemirava.

Dragi čitaocu,
da li možda i ti ne spadaš u ovu grupu ljudi? Možeš li da kažeš šta veruješ, i na osnovu čega veruješ? To je jako važno, zato što vera nije samo osećaj vere, nego i zauzimanje stava prema nekoj realnosti.

Navedimo jedan primer: Ako želim nedeljom ujutro da stignem iz Praga u Liberc, moram ne samo da verujem da u 6 i 40 ide autobus u Liberc sa autobuske stanice Florenc, nego moram ujutro na vreme ustati i u 6 i 30 već biti na stanici. Odakle vera, koja me tera da nedeljom rano ujutro ustanem, jurim na autobusku stanicu, zatim u metro stanicu da bi u određeno vreme nestrpljivo čekao na peronu 25? Ova vera je rođena potrebom da nedeljom ujutro stignem u Liberc, sa stanovišta autobusnog reda vožnje i pravca odakle dolazi autobus. Proizašla je, dakle, iz potrebe da se bude u Libercu i iz informacija koje potiču iz proverenih izvora. Zamislite da moja vera u polazak autobusa proističe iz "osećaja". Ranije sam od nekog čuo da nedeljom ujutro oko 7 sati odlazi autobus u Liberc. Nema potrebe da više bilo šta proveravam – moja vera je dovoljna. U 6 sati i 45 minuta stižem na stanicu i shvatam da je autobus otišao nekoliko minuta ranije. Šta bi mi u tom slučaju vredela moja vera? Šta mi vredi što sam imao jaku veru? Činjenica je da je vera mogla biti ispravna, ali objekat vere je bio lažan.

Verujem da je i vera fariseja bila jaka. Sam Gospod Isus je za njih rekao da su uvereni u to da ispravno vide stvari. Pa, ipak su bili slepi – verovali su u pogrešne stvari. Zato što su odbili da dalje istražuju i usavršavaju svoju veru – ostali su slepi sve do kraja.

Nemojmo slediti njihov primer. Proveravajmo kroz Božju Reč objekat svoje vere. Proveravajmo, da li je to u šta verujemo, upravo ono šta nam Bog daje da verujemo. Jer ne postoji samo opasnost da nam pobegne autobus u Liberc – za dva sata ide sledeći – postoji mnogo veća opasnost, a to je da nam "izmakne" život večni. I to sve samo zato što mislimo da vidimo, a ustvari to uopšte nije istina.

Vaskrsenje Lazara, ili: Jednostavno - neću

Lazar je bio Isusov prijatelj. Jednog dana je umro. Bio je već tri dana u grobu kad je došao Isus sa svojim silnim povikom:

Lazare. Iziđi napolje!

Pozvao ga je već vaskrslog iz groba. To je bila silna manifestacija Božje moći! Da li je Isus trebalo da uradi nešto veće da bi dokazao

Jevrejima da je On stvarno Mesija o kome su proroci prorokovali?

Pogledajmo kako su na ovo čudo reagovale jevrejske verske vođe. U 11. poglavlju Evanđelja po Jovanu navedene su njihove reči:

Šta ćemo činiti? Čovek ovaj čini mnoga čudesa. Ako ga ostavimo tako, svi će ga verovati; pa će doći Rimljani i uzeti nam zemlju i narod. (Jovan 11.47b-48)

Zanimljivo, zar ne? Fariseji su znali da bi Isusu poverovao ceo narod, zato što jednostavno nije bilo moguće neverovati. Njegova dela su o njemu govorila potpuno tačno i precizno. Zapitao sam se: a zašto u njega nisu poverovali sami fariseji? Odgovor se nalazi u sledećem, 12. poglavlju Jovanovog evanđelja. Od 37. stiha je napisano:

Ako je i činio tolika čudesa pred njima, opet Ga ne verovahu; Da se zbude reč Isaije proroka koji reče: Gospode! Ko verova govorenju našem? I ruka Gospodnja kome se otkri? Zato ne mogahu verovati, jer opet reče Isaija: Zaslepio je oči njihove i okamenio srca njihova, da ne vide očima ni srcem razumeju, i ne obrate se da ih iscelim.

Fariseji su bili uvereni da samo oni razumeju Božje istine, da samo oni potpuno razumeju jevrejsku religiju. Bili su uvereni da vide, ali su bili slepi. U tome je bila njihova krivica. Njihova sigurnost u sopstvenu ispravnost i ravnanje sa Bogom su im potpuno zaslepile oči. Zato je Bog okamenio njihova srca. Ne želite da vidite – onda nećete ni videti. Svako dobija od Boga samo to što sam želi.

Primitimo, da jevrejski sveštenici ustvari uopšte u Boga nisu ni verovali, iako su bili verski profesionalci. U svom strahu za narod, koji kada bi uzverovao, bio bi ugrožen od Rimljana, oni nisu ni pomislili da ako je Bog kroz Isusa stvarno poslao Mesiju izraelskom narodu, on sigurno neće biti od strane Rimljana onemogućen, i sigurno da ima nekakvo rešenje. Ne, to je za fariseje, koji su racionalno razmišljali, previše duhovno. Oni su napravili njihov sopstveni plan: Isusa jednostavno ukloniti.

Ovo je stvarno zanimljivo: ne mogu da veruju, zato što ne žele. A da ne bi verovali i drugi, onda je bolje sa lica zemlje skloniti to što bi na veru moglo navesti. Napisano je da su Jevreji

odlučili da ubiju i korpus delikti – Lazara, zato što je mnogo ljudi zbog njega poverovalo u Isusa.

Koliko ljudi i danas ne veruje samo iz principa. "Ja sam ateista; ništa mi nemojte govoriti, to bi mi samo lutalo po glavi. Ne želim da verujem!" Kakva tragedija.

Dragi čitaoče, ako slučajno pripadaš ovoj grupi ljudi – stani. Posledice tvoje nevere će biti večne!

Jevreji, koji su svoju nespremnost da veruju maskirali strahom za narod su nakon 40 godina morali svojim očima da gledaju pustošenje Judeje, spaljivanje gradova, masovno ubijanje i nasilno porobljavanje i raseljavanje njenih stanovnika po celom svetu; takođe i hram – ponos Judeja – bio je spaljen a Jerusolim potpuno razrušen. Nije pomoglo ni ubistvo Mesije, točak istorije se okretao dalje. Jevreje je snašlo upravo ono šta su uklanjanjem Isusa hteli da spreče.

U već citiranom 12. poglavlju Evanđelja po Jovanu opisana je još jedna zanimljiva reakcija na Lazarovo uskrsnuće:

Ali opet i od knezova mnogi Ga verovalaše; nego radi fariseja ne priznavahu, da ne bi bili izgnani iz zbornice; Jer im većma omile slava ljudska nego slava Božija. (Jovan 12,42-43)

Teret dokaza je bio isuviše velik, da ne bi dotakao srca nekih vođa. Samo što su položaj i mogućnost njegovog gubljenja, opasnost odbačenja i progonstva kod njih bili mnogo jači. Već u 5. poglavlju evanđelja po Jovanu Gospod Isus tim ljudima upućuje sledeće reči:

Kako vi možete verovati kad primete slavu jedan od drugog, a slave koja je od jedinog Boga ne tražite? (Jovan 5,44)

Ovo su jako važne reči, koje i danas važe. Šta nam je u životu važno? Mišljenje ljudi ili naša vrednost u Božjim očima? Da li nam je bitniji naš položaj, naš prestiž i naš lagodan život koji bi mogli da izgubimo ako bi sledili Isusa Hrista; ili nam je možda više stalo do Božje naklonosti i Njegove milosti, oproštenih greha i večnog života? Svako od nas će jednom stati pred Boga, koji će da sudi naša dela. Biblija o tome precizno govori. Kako ćemo se opravdati? Ko će nam pomoći? Naši prijatelji, kolege sa posla, rodbina? Niko. Tamo nam samo Isus može

pomoći, ali samo pod uslovom da ga već ovde na zemlji prihvatimo kao svog Spasitelja i Iskupitelja iz naših greha. Umirao je na krstu zato da mi sami ne bi morali da ispraštamo za svoje grehe. Ali Isus živi!

Dragi čitaocze, upravo zato možeš da Mu kažeš. Možeš da Mu se zahvališ za Njegovu žrtvu. Možeš da Ga zamoliš da uđe u tvoj život. Možeš da Mu se potpuno predaš. A ako osećaš da nećeš da imaš nikakve veze sa religijom, da jednostavno ne želiš (kao fariseji), možeš Mu i to reći. Budi iskren, jer Isus može sa time nešto da uradi. Jer upravo u Evanđelju po Jovanu piše da su Isusa sahranili Josif iz Arimateje i Nikodim – dva Jevreja na visokom položaju, koji su zbog straha bili samo tajni Isusovi sledbenici. U trenutku kada je to bilo potrebno Bog je dodirnuo njihova srca i oni su postali Božje slugе. Možda će slično biti i sa tobom. Samo nemoj zaboraviti da Bogu kažeš istinu. ◀

"Jer iako su Boga poznali, nisu ga kao Boga proslavili, niti zahvalnost pokazali, nego u svojim mislima padoše u ništavnu varku, te potamne njihovo nerazumno srce. Postali su ljudi govoreći da su mudri..." (Rimljanima 1, 21-22)

*Izvor: Zapas o dušu jul 1997.
Prevod: Milijašević Branko.*

LEKCIJA OD BISERA

Jan Vareca (St. Pazova)

"Carstvo nebesko je slično i trgovcu koji traži lepe bisere. Kada nađe skupocen biser, ode i proda sve što ima, pa ga kupi." (Mt. 13:45-46 SSP)

Obično ljudi ovom poređenju prilaze tako, što kažu da "biser" predstavlja Evanđelje spasenja, a da je "kupac" izgubljeni grešnik, koji ga nalazi i svega se odriče ne bi li zadobio spasenje. Drugo, ispravnije tumačenje ove usporedbe jeste ovo: "Kupac" je Isus Hrist, "biser" je Crkva - izgubljena deca Božja, a velika cena jeste Hristova zastupnička smrt na krstu - kojom su izgubljeni iskupljeni. Bog je taj koji je voljan da plati tu cenu da bi spasio ljude od pakla i smrti.

U Bibliji postoje mnoge duhovne lekcije koje su pozajmljene od prirode. Recimo, o mravima, pčelama, ovčama, travi, pticama ili svinjama. Ustvari, cela priroda govori o svom Stvoritelju (Ps. 19:1-4a) i kroz nju se mogu ilustrovati mnoge duhovne istine koje uči Biblija.

Hajde, da malo razmišljamo o poređenju preko "skupocenog bisera", ali i da pogledamo na biser kao biser i pokušamo čuti kakve duhovne istine nam on možda može otkriti...

Biser je čudo Božje prirode

Biseri spadaju u vrstu dragog kamenja, iako nisu mineralnog porekla, već su sačinjeni od materijala kojim je obložena unutrašnja strana školjke. Biseri nastaju unutar određenih vrsta morskih ili slatkovodnih školjki, tako što oblažu strano telo koje upadne unutar školjke, koje povređuje školjku i koje školjka ne može izbaciti napolje. Formiranje jednog bisera prosečne veličine traje oko tri godine. Jedan biser može imati veoma visoku cenu, u zavisnosti od njegovog oblika, veličine ili boje.

Biser je proizvod patnje

Dakle, biser se formira kada u školjku uđe zrnce peska i zaglavi se u mekom i nežnom tkivu školjke. Ovo zrnce peska iritira nežno tkivo školjke, te ona počinje da luči sluz, koja počinje da se lepi na ovo zrnce peska. Dakle, prelepi i skup biser nastaje kao produkt bola i patnje jedne školjke.

Crkva Isusa Hrista je formirana iz patnje i boli Isusovih na Golgotskom krstu! Hrist je podneo užasno bolnu smrt za nas. "Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo." (Isa. 53:6, RDK)

Koliko je samo platio Bog da bi za sebe otkupio biser - tebe i mene! Hrist je iskusio svaku moguću bol i muku u svom stradanju. Iz Njegovih muka se rodila Crkva, nešto sjajno i predivno - pravi pravcati Božji biser, koji sjaji slavom Božjom.

Posle gledanja filma Mela Gibsona, "Stradanje Isusovo", reči apostola Petra zapisane u njegovoj prvoj poslanici (1:16-19), za mene su dobile novi - slikovito jasan smisao. Kad se zamislim nad time koliko je koštalo Hrista moje

spasenje, ne mogu ostati ni malo ravnodušan, već moram zahvaljivati, slaviti Ga u jednom potpunom predanju.

Da, Božje spasenje je za nas besplatno, ono je dar, ali samo zato jer je Hrist bio voljan da plati punu cenu za nas. Njega je ono mnogo koštalo. Pretpostavljam, da kada bi smo malo više bili svesni te cene kojom smo plaćeni, da onda naše crkve ne bi bile nedeljom polu prazne i mi se ne bi tako bezbrižno upuštali u flertovanje sa grehom i svetom.

A šta je sa patnjom u našem ličnom životu?

Ne volimo kada se nađemo u bilo kakvoj vrsti pritiska ili patnji, uvek nastojimo to izbeći. Trudimo se da oštro zrnice peska pošto-poto izbacimo iz svog života. Međutim, Gospod kao da, s vremena na vreme, sa svrhom šalje neko zrnice patnje u naše živote, da bi naša vera bila iskušana i da bi smo bili promenjeni.

Setimo se pobožnog Jova, koji je bezbrižno živio u svom bogatom domu sa svojom brojnom decom. A onda se sve preko noći okrenulo, Jov sve gubi, pa čak i zdravlje. Njegova vera u Boga se sada našla na testu. Jov je mogao da za svoje zrnice peska okrivi Boga i u gorčini da mu okrene leđa ili da ga prihvatiti. Jov je zauzeo stav: "Gospod dade, Gospod uze, da je blagosloveno ime Gospodnje." (Jov. 1:21, RDK). Zrno peska u Jovom životu je formiralo Božji biser. Jov posle sve patnje koju je prežive, je dobio veliko Božje otkrivenje i blagoslov (Jov 38-42).

Naš ličan stav prema patnji, može na druge uticati jače od hiljade propovedanih propovedi. Crkva Hristova je uvek rasla i napredovala kada je bila proganjana. Dok su stradanje hrišćana gledali bezbožnici, na njima su mogli videti: mir, radost, ljubav i praštanje. Sve ovo bi ih navelo da se zamisle i požele i oni da imaju tog Hrista. Svet je gledao prelepi Božji biser koji je nastajao u vatri progonstva i koji je imao Hristov odsjaj.

Biser nastaje od nečeg bezvrednog i nepoželjnog

Biser može da nastane od razno raznih komadića, "smeća" - bezvrednih stvari, koje upadnu unutar školjke. To može biti zrnice peska, komadić kosti, parazit, komadić mrtve ribe i sl..

Ovo nam govori jednoj zapanjujućoj i predivnoj istini, a to je, da je Crkva Isusa Hrista formirana od otpadnika - grešnika raznih vrsta! Apostol Pavle tako tačno nas opisuje, kakvi smo bili nekad: "I vas koji bejaste mrtvi za prestupljenja i grehe svoje, U kojima nekad hodiste po veku ovog sveta, po knezu koji vlada u vetru, po duhu koji sad radi u sinovima protivljenja; U kojima i mi svi živismo nekada po željama tela svog, čineći volju tela i pomisli, i bejasmo rođena deca gneva, kao i ostali." (Ef. 2:1-3).

Zaista, dok nismo upoznali Hrista kakvo li smo "smeće" bili? Bili smo poput oštrog zrna peska u Božjem oku, koje je zasluživalo samo Njegov bes. Međutim, Bog se na nama smilovao kroz Hrista i obukao nas u Hrista (Rim. 8:1). Tako smo mi kao jedno bezvredno zrnice peska, sada postali pravi Božji biser - deca Božja (Jn. 1:12).

Ali, šta sa lošim i nepoželjnim stvarima u našem životu?

Veoma često imamo negativan stav prema patnji, bolesti ili nevolji koja zadesi naše živote - ne želimo da se sa time suočavamo i da kroz to prolazimo. Kada nas zlo zadesi obično krivimo druge a čak i Boga. I tako umesto da naša nevolja dobije šansu da bude preobličena u jedan naročit biser, ona nam donosi gorčinu, bes i depresiju.

Kad strano, neprijatno telo upadne unutar školjke, a ona ga ne može izbaciti napolje, ona prihvata ovo strano telo - miri se s njime, ali počinje i da radi na njemu - oblaže ga sa sluzi koja se polako stvrdnjava i formira okrugli biser. Tako da školjka sa ovim stranim i neprijatnim telom u sebi može sada puno bezbolnije i srećnije da živi.

Da, kao što školjka svoju nevolju i bol koju prouzrokuje oštro zrno peska, pretvara u prelep i dragocen biser - kome se svi dive, tako i mi možemo našu patnju ili bolest transformisati u nešto što će Bogu doneti slavu. Važno je da samo zauzmemo pravilan stav prema našoj nevolji - poput školjke - da prihvatimo ono što ne možemo promeniti u našem životu.

U poslanici 2. Korinćanima čitamo kako apostol Pavle piše o svom "trnu" u telu (12:7-8). Ne znamo tačno kakvu bolest ili slabost ovaj "trn" predstavlja, ali očigledno da je Pavlu zadavao mnoge muke, te se on sam tri puta molio Gospodu da ga uzme od njega.

Gospod nije uslišio njegovu molitvu, već mu je dao reč obećanja: "Dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim," (2. Kor. 12:9, RDK). Za Pavla je ova reč bila dovoljna, on je prihvatio svoj "trn" i prestao da negoduje dozvolio je Gospodu, da ovaj "trn" počne oblagati svojom milošću. Njegov "trn" je postao Božji biser, Bog je velika dela učinio kroz ovog poniznog apostola.

Poznata kompozitorka hrišćanskih himni Fani Krosbi (Fanny Crosby) se rodila kao slepa, to je bio njen "trn" sa kojim se nosila pune 94 godine svoga života. Fani je za svoje slepilo mogla okriviti Boga i postati ogorčena na Njega i tako ceo svoj život zaista provesti "u mrklom duhovnom mraku". Ali, ona je verovala Gospodu i prihvatila svoj "trn", a Gospod joj je dao milost - i napravio od njega svoj biser. Fani je napisala preko 8000 pesama, koje su štampane u milionskim tiražima, i koje se i dan danas pevaju po mnogim crkvama sveta.

Naveo bih vam još jedno ime i primer. Džoni Erikson Tada (Joni Eareckson Tada), je kao devojka povredila kičmu i ostala nepokretna - invalid za ceo život. Kada joj se ovo dogodilo njena prva reakcija je bila bes na Boga: "Zašto je to dozvolio?". Ali, vremenom i ona je prihvatila svoj "trn" i dozvolila da Božja milost od njega počne praviti svoj biser. Danas, Džoni, je velika sluškinja Božja koja je mnoge invalide, poput nje dovela Gospodu i naučila ih kako da i oni prihvate i žive sa svojim "trnom" u telu.

* * *

Još mnogo toga bi se moglo reći o biseru. Mogli bi spomenuti njegovu večnost (neraspadljivost), njegov sjaj, njegovu strukturu. Ili da se u školjki uvek nalazi samo jedan biser, kao što postoji samo jedna Crkva Hristova.

Ali najvažnija pitanja koja nam se nameću danas jesu ova:

Šta ja činim sa meni datim Božjim biserom - Isusom Hristom? Nosim ga ili sakrивam?

Koliku vrednost Božji biser spasenja ima za mene? Da li sam spreman za njega da platim punu cenu - sve? Kao što je Gospod to učinio za mene. ◀

VOLJA BOŽIJA ZA NAŠ ŽIVOT

Jelena Dir (Toronto, Kanada)

Verujem da se svi s vremena na vreme pitamo šta je Božija volja za nas i naš život. Verovatno često čujemo: "Bog ima divan plan za nas...", ali se sve uglavnom završava na uopštenim izjavama koje se tiču opšteg spasenja. Volja za pojedinca neretko ostaje zapečaćena tajna, jer ne znamo kako da je dokučimo.

Sposobnost da razumemo volju Božiju dolazi kroz odvojenje od sveta i posvećenost njenom traženju, kao i kroz učenje da čujemo i prepoznamo Njegov glas,

"I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija." (Rim. 12:2)

Iako loše stvari mogu da zadese bogobojazne ljude, Božija volja za njihove živote je uvek dobra,

"Vi ste mislili zlo po me, ali je Bog mislio dobro..." (1. Moj. 50:20)

"... znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro..." (Rim. 8:28)

Dakle, potrebno je tražiti, iskati da se pozna volja Gospodnja.

"Istražujte što je Bogu ugodno... Toga radi ne budite nerazumni, nego poznajte što je volja Božija." (Ef. 5:10, 17)

Ovo se postiže kroz blisku zajednicu sa Bogom. Što više čitamo Pismo i provodimo vreme u molitvi tražeći Njegovu volju, više će nam se i otkriti. Duhovno sazrevanje nam pomaže da prepoznamo i kada nam Gospod ne govori, Jev. 5:14. Isus na ovo jasno upućuje:

"Ovce moje slušaju glas moj, i ja poznajem njih, i za mnom idu." (Jn. 10:27)

Upravo kako ovce prepoznaju glas svoga pastira tako se i vernici vežbaju da prepoznaju Božiji glas. Dobra obučenosť u Reči kao i prepoznavanju glasa Božijeg su preduslovi da nas On vodi:

"Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati. Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu. Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svojega." (Ps. 23:1-3)

Teško je čuti Božiji glas usred uznemirenosti svakodnevnog života i zato je potrebno da odvojimo vreme u kome ćemo biti sami sa Gospodom i kada ćemo utišati svoja srca kako bi Ga bolje čuli.

Jedna od mogućih grešaka u molitvama može biti da previše govorimo, a premalo slušamo. Kada smo u usponu svoje molitve čekajmo u tišini na Božiji glas i predajmo se u Njegovoj prisutnosti da bi se u nas uselio mir i da bi se ispunili silom Duha, jer je ovo veoma važna komponenta u postizanju ispravnog razumevanja Njegove volje.

Svoju volju nam Gospod može javljati na više različitih načina. Bez obzira na to kako će govoriti, sigurno je da će nam je saopštiti prema našoj individualnoj građi i duhovnoj zrelosti. Imamo obećanje:

"Zovi me, i odazvaću ti se, i kazaću ti velike i tajne stvari, za koje ne znaš." (Jer. 33:3)

Načini na koje Bog govori

Najčešći način na koji Bog govori je kroz svoju Reč. Biblija je pisana Božija reč koju On koristi da nam se obraća, ako ćemo slušati, Rim. 2:18. U nekim situacijama stihovi mogu biti konkretan odgovor na neku specifičnu situaciju u našem životu. Kroz čitanje, Bog nam iznova otkriva tj. daje novo svetlo na ono što čitamo, pa nam i tako može govoriti i davati odgovor za konkretnu stvar za koju smo tražili Njegovo vođstvo.

Snovi i vizije (utvare) su isto tako način Božijeg javljanja. Utvara koju je imao Pavle po povratku u Jerusolim je u potpunosti promenila njegovu nameru da svedoči Gospoda među Jevrejima, Dela 22:17-21. Njegov plan očigledno nije bio i Božiji. Iako je mislio da će to zasigurno biti volja Božija, pokazalo se da nije bilo tako. Kao rezultat, Pavlov život i istorija sveta su bili promenjeni zahvaljujući utvari i poslušnosti poruci koju je kroz nju dobio od Gospoda.

Okolnosti mogu takođe, biti jedan od oblika na koji Bog pokazuje svoju volju. Elijezer se molio

za vođstvo u pronalaženju žene Avramovom sinu, Isaku. Pitao je Boga da mu obezbedi određenu situaciju koja će mu biti smernica prema ispunjenju tog cilja. Gospod je odgovorio upravo onako kako je Elijezer i tražio:

"I reče: Gospode Bože gospodara mojega Avrama, daj mi sreću danas i učini milost gospodaru mojemu Avramu. Evo, ja ću stajati kod ovoga studenca, a građanke će doći da zahvataju vode. Kojoj djevojci kažem: nagni krčag svoj da se napijem, a ona reče: na pij, i kamile ću ti napojiti; daj to da bude ona koju si namijenio služi svojem Isaku; i po tome da poznam da si učinio milost gospodaru mojemu." (1. Moj. 24:12-14)

Ovim, Bog je pokazao svoju savršenu volju u izboru Isakove neveste.

Bog se javlja i kroz proroštva - poruke koje se odnose na momentalnu situaciju ili budućnost, u smislu ohrabrenja, prekora, utehe, ili opomene. Agav je imao proročku reč za Pavla šta će ga zadesiti sa Jevrejima:

"Stojeći mi pak ondje mnogo dana, dođe odozgo iz Judeje jedan prorok, po imenu Agav; I došavši k nama uze pojas Pavlov i svezavši svoje ruke i noge reče: tako veli Duh Sveti: čovjeka kojega je ovaj pojas, ovako će ga svezati u Jerusalmu Jevreji, i predaće ga u ruke neznabožaca." (Dela 21:10)

Samuilo je imao proročku reč za Ilijeve sinove, 1. Sam. 3:10-18. Biblija je puna primera da se Bog pojedinačno obraćao ljudima kada je to bilo potrebno ili onda kada su ga tražili.

Bog govori kroz unutrašnji mir preko neke odluke ili namere (Kol. 3:15; Fil. 4:7; Luka 2:14). Ako nema mira u određenoj situaciji to ukazuje da Gospod najverovatnije i nije u njoj (Jn. 14:27; 16:33; Dela 10:36; Ef. 2:14).

Kada je Bog u nečemu možemo biti u centru problema, u najvećoj krizi, a da u našem srcu vlada Njegov mir. Možemo prolaziti kroz buru, a ipak biti spokojni:

"Velik mir imaju oni koji ljube zakon Tvoj, i u njih nema spoticanja." (Ps. 119:165)

"Kad pođeš preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko rijeka, neće te potopiti; kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti." (Isa. 43:2, Vidi Dan. 3:23-28)

Ujedno, gde nema mira, Bog tj. Božija volja nije u tome. Jer,

"... mir će biti delo pravde, što će pravda učiniti biće pokoj i bezbrižnost doveka." (Isa. 32:17)

A opet:

"Nema mira bezbožnicima." (Isa. 48:22)

* * *

Saznavanje Božije volje za naš život je proces koji se odvija polako, srazmerno našoj spremnosti da se predamo pod tu volju. Čovek koji je sposoban da pravilno razume Božiju volju i koji je u harmoniji sa Bogom je čovek čija je volja u potpunosti pokorena volji Božijoj. ◀

ZAŠTO ZATVARATI OČI?

Dipl. ing. Aleksandar Sibel

Danas se često krše sva pravila. Terorizam, skandali, pljačke banaka, ubistva i silovanja pune dnevne novine. Na Bliskom Istoku se dešavaju velike stvari. Ko ih može ispravno objasniti? Šta će se još desiti? Kuda sve to ide? To su pitanja koja muče skoro svakog čoveka. Sledeća analiza ne daje detaljan i konkretan odgovor, ali pokazuje na jedan izvor sveg zla i pokazuje gde je moguće naći odgovore na sva pitanja. Biblija, Reč Božja, na zanimljiv način opisuje i predskazuje sve, čak i ono što je vezano za savremeni svet i sutrašnjicu. Govori o ljudima i okolnostima jako aktuelno.

Ali ovo znaj da će u poslednje dane nastati vremena teška. Jer će ljudi postati samoživi, srebroljupci, hvališi, ponositi, hulnici, nepokorni roditeljima, neblagodarni, nepravedni, neljubavni, neprimirljivi, opadači, neuzdržnici, besni, nedobrovoljivi, izdajnici, nagli, naduveni, koji više mare za slasti nego za Boga, koji imaju obličje pobožnosti, a sile su se njene odrekli. I ovih se kloni. Jer su od ovih oni koji se zavlače po kućama, i robe ženice koje su natovarene gresima i vode ih različne želje, koje se svagda uče, i nikad ne mogu da dođu k poznanju istine. (2. Tim. 3, 1-7).

Lenjin je napisao:

"Kada budemo hteli da uništimo narod, moraćemo najpre da uništimo njegov moral. Usmerićemo omladinu na seks i tako ćemo bez problema imati nad njom moć." Jedan komunistički vođa u Hong Kongu je rekao: "Peking ima kapital oko jednu milijardu dolara u izvoznoj trgovini rasturanja droge u Evropi." Komunisti u Pekingu se nadaju da će na ovaj način Evropa tokom nekoliko godina biti uništena. (Primedba autora: Na isti način o Evropi razmišljaju islamske vođe i propagatori istočnjačkih kultova, Nju ejdža itd) Komunistički planeri su naučili – i ne samo oni – iz taktike vojnih pisaca okruga Sun Cu u Kini iz perioda oko 500 godina pre Hrista. Njihovih 13 teza glasi:

1. Uništi sve što protivniku može biti od koristi.
2. Navedi protivničke vođe na zbunjenost i kriminalno ponašanje. Diskriminiši neprijateljsku elitu.
3. Skreni poglede ljudi i u određenom trenutku pokaži im sramotu njihovih sugrađana.
4. Iskoristi saradnju sa neprijateljskim najnižim i odbačenim slojem ljudi.
5. Svim mogućim sredstvima ometaj rad neprijateljske vlade.
6. Podstiči nejedinstvo i svađu među neprijateljem.
7. Podstiči mlade protiv roditelja.
8. Omalovažavaj neprijateljevu tradiciju .
9. Ometaj svim mogućim sredstvima organizaciju i snabdevanje neprijateljevih oružanih snaga.
10. Demoraliziraj neprijateljske vojnike neprijatnom muzikom i pesmama.
11. Šalji kod njih prostitutke da dovrše delo uništenja.
12. Budi velikodušan u obećanjima i poklonima, da bi došao do informacija o neprijatelju. Nemoj da štediš novac, jer će se njegovo ulaganje višestruko isplatiti.
13. Na sve strane šalji tajne agente i trgovce.

Kada čitamo te savete, shvatamo da je njima tačno opisana taktika đavola, Božjeg neprijatelja i protivnika. Želi da u njegovoj moći budu sve države ovog sveta.

Mao Ce Tung je jednom napisao: "Naša ideologija će prodirati moralnim slabostima našeg protivnika."

Biblija govori:

Kad se građahu mudri, poludeše. I pretvoriše slavu večnog Boga u obličje smrtnog čoveka i ptica i četvoronožnih životinja i gadova. Zato ih predade Bog u željama njihovih srca u nečistotu, da se pogane telesa njihova među njima samima. (Rim. 1, 22-24)

Jedan profesor medicine u Pragu je 1970. godine napisao: "Zar ljudi na Zapadu ne znaju da su snage koje nas na Istoku tako silno drže potlačene, iste one snage, koje na Zapadu u ime slobode uvode omladinu u pornografiju, nenormalne seksualne odnose, droge i nasilje? Ovi propagatori vas demorališu i prave od vas robove da bi na miru vladali."

Biblija govori:

Jer govoreći ponosite i lažljive reči prelaščuju na nečistote telesnih želja one koji odskora beže od onih što žive u prevari. I obećavaju im slobodu, a sami su robovi pogibli; jer koga ko nadvlada onaj mu i robuje. (2. Pet. 2, 18-19).

Pod plaštom slobode i umetnosti se danas propagira pornografija i perverzija, droge, i homoseksualnost, tako da su mnogi obuzeti ovim stvarima.

U objavi komunističke partije na Floridi, godine 1970. napisani su sledeći redovi:

"Uništi vrednost omladine, ne dozvoli da dođu do evanđelja Isusa Hrista, probudi u njima interes za seks, pomoću droge uništi njihov mladalački interes, da bi postali površni, skloni podređivanju jačima, svim sredstvima podstakni rušenje moralnih normi, uništi njihovu čast, čistotu, mir i poverenje u Božju reč."

Biblija govori:

Primajući platu nepravde. Oni misle da je slast častiti se svaki dan; oni su sramota i greh, koji se hrane svojim prevarama, jedući s vama; imajući oči pune preljubochinstva i neprestanog

greha; prelaščujući neutvrđene duše; imaju srce naučeno lakomstvu, deca kletve. (2. Pet. 2, 13-14).

Današnji ljudi se prepuštaju raskoši, tumaraju u lažnim naukama, njihovi životi su puni dela koja uništavaju veru, neverni su u braku i u dogovorima. Sve to privlači labilne ljude i sve više ljudi podleže gladi za bogatstvom. Na ova pitanja nema odgovor ni komunizam, ni fašizam, ni kapitalizam, ni razni modeli tržišne ekonomije, ili pseudosocijalističke alternative i pokreti. I mnoge religije su se pokazale kao lažne. Stvarno su postale opijum za narod. Odgovor je Božja ličnost Isusa Hrista. Politika i ekonomija su zasnovane na strahu i brutalnom sistemu egoističnih odnosa. Gospod Isus je to znao i izjavio je da problemi ljudi svih vremena imaju svoj uzrok u stanju bune i otpora srca. Odatle proističu svi ratovi, revolucije i terorističke akcije. Biblija – Božja Reč govori:

Njihova su usta puna kletve i gorčine. Njihove su noge brze da prolivaju krv. Na putevima je njihovim raskopavanje i nevolja; I put mirni ne poznaše. Nema straha Božijeg pred očima njihovim. (Rim. 3, 14-18).

Zadnja vremena ubrzano nastupaju. Ljudi u svojoj zaslepljenosti misle da mogu doseći mir za kojim čeznu. Biblija svakom čoveku govori istinu bez obzira na njegovo razmišljanje i iluzije. Primiti Božju istinu je za mnoge ljude neprihvatljivo – to zahteva hrabrost. Mnogi veruju u razne besmislene teorije, koje smatraju za istinu. Mi možemo primiti samo biblijsku istinu o našoj situaciji. Isus Hrist govori:

I svaki koji je od istine (ko želi istinu da čuje) sluša glas moj. (Jn. 18, 37b).

Onaj ko stvarno čezne za istinom dobrovoljno se predaje, dobrovoljno prima osudu i smrtnu presudu. Svi gresi sveta – od Adama pa sve do kraja vremena – bili su stavljeni na Isusa i On, bezgrešan, bio je osuđen. On je od Svetog Boga bio za nas učinjen grehom, da bi čovečanstvo moglo biti spašeno. Isus je sam na svom telu nosio grehe sve do krsta, gde je za nas žrtvovan. Isusova smrt je za nas razlog i osnova oslobođenja celog našeg bitisanja. Trećeg dana nakon smrti je Isus vaskrsao. U istoriji nećemo naći opis onoga šta se desilo. Nemoguće je naći alternativno objašnjenje praznog groba. To je stvarni događaj koji nas je obogatio.

Zašto se nećkamo da ozbiljno shvatimo Isusove reči? Da li je nekada slagao nekoga? On govori u Jovanovom Evanđelju:

Govorim Istinu, ali mi ne verujete. Ko će me od vas uveriti u moju grešnost? Ako govorim Istinu – zašto mi ne verujete?

U Otkrivenju govori:

Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom. (Otk. 3, 20).

Zašto imamo toliko izgovora kada treba da primimo istinitost ove Božje reči? Ne možemo se osloboditi Božjeg poziva nekakvim diskusijama i raspravama. Upravo suprotno, da bi se primila Božja Reč potrebna je velika hrabrost. Ako si spreman da u Božjem svetlu primiš istinu o sebi – svoju krivicu i grešnost – onda reci:

"Gospode Isuse, zahvaljujem Ti, da si zbog mene umro i da je Tvoja krv prolivena i zbog mene, da bi bio opran i opravdan pred Tobom. Zato želim da Ti pripadam. Molim te, uzmi moj život i budi od sada moj Gospod."

Ovde sam našao rešenja za svoje probleme. Od trenutka, kada sam odlučio da svoj život dam Gospodu Isusu, znam da Isus živi. Znam to sasvim sigurno. On je taj odgovor. Jedini odgovor.

Nadoše me koji me ne traže; i javih se onima koji za me ne pitaju. (Rim. 10, 20) ◀

*Izvor: Zapas o dušu, septembar 1997.
Preveo: Milijašević Branko.*

MESTO GDE PRIPADAMO

Rick Warren

"Tako dakle više niste tuđi i došljaci, nego živite sa svetima i domaći ste Bogu." (Ef. 2,19.)

Pozvani smo da budemo deo Zajednice i da joj pripadamo, a ne samo da budemo vernici - pojedinci.

U Edemu, gde je sve bilo savršeno, Bog je rekao: "Nije dobro da je čovek sam". (Postanje 2,18) Bog nas je stvorio kao društvena bića, kao bića koja treba da imaju zajedništvo... Bog je stvorio porodicu i niko od nas ne može sam - kao pojedinac, da ispuni Božji zadatak koji nam je poveren.

Biblija ne poznaje usamljene svece koji su živeli izdvojeni od drugih vernika i koji nisu pripadali zajednici. U 1. Korinćanima 12,12. Sveto pismo kaže: "Jer kao što je telo jedno, i ima mnoge udove, a svi udovi tela, iako su mnogi, jedno su telo, tako je i Hristos." Nismo više samo puki pojedinci.

Iako je naša zajednica sa Hristom lična, Bog ne želi da ona ostane samo privatna stvar pojedinca. U Božjoj porodici, mi smo povezani sa drugim vernicima, i pripadaćemo jedni drugima u večnosti.

Sveto pismo kaže: "Tako smo i mi mnogi jedno telo u Hristu, a kao pojedinci mi smo jedan drugom udovi". (Rimljanima 12,5)

Slediti Hrista znači pripadati, a ne samo verovati. Mi smo deo ili članovi Njegovog Tela - crkve. C.S.Lewis je primetio da reč članstvo ima svoj korak u hrišćanstvu, ali da je svet promenio njeno originalno značenje. Danas, posebno na Zapadu, mnoge prodavnice nude svojim članovima posebne pogodnosti i popuste. Zbog toga oni i agencije za oglašavanje dodaju imena pojedinaca na svoje liste za slanje obaveštenja i reklama. Na žalost, danas i u mnogim crkvama, članstvo se svodi na jednostavno dodavanje imena novopridošlih članova na listu bez posebnih zahteva ili očekivanja.

Za apostola Pavla, biti deo (možemo to tumačiti i kao članom) crkve podrazumevalo je biti

vitalan organ živoga tela, neophodan, prožimajući deo Hristovog tela (Rim. 12,4-5; 1 Kor. 6,15; 12,12-27). Crkva je telo, ne zgrada. Crkva je živ organizam, a ne organizacija.

Da bi organi našeg tela ispunili svoju svrhu, oni moraju biti povezani jedni sa drugima. To isto važi i sa Hristovim telom. Mi smo stvoreni s određenom ulogom, ali ćemo propustiti jedan od životnih ciljeva ukoliko nismo povezani sa živom, lokalnom zajednicom. Otkrivamo našu ulogu u Hristovom telu kroz zajedništvo i povezivanje sa drugima. Biblija nam kaže: "Jer, kao što u jednom telu imamo mnogo udova, a svi udovi nemaju isti posao, tako smo i mi mnogi jedno telo u Hristu, a kao pojedinci mi smo jedan drugom udovi". (Rimljanima 12,4-5)

Ukoliko se na neki način deo tela odvoji od samog tela, dio će umreti. On ne može da živi sam za sebe. Odvojenjem i odstranjenjem od 'krvotoka' lokalne zajednice, duhovni život pojedinca počinje na slabi dok jednoga dana ne prestane da živi. U Efescima poslanici, apostol Pavle je to ovako opisao: "Od njega je sve telo ujedno povezano i sjedinjeno, na taj način što svaki zglavak pruža potporu shodno odmerenom dejstvu svakog pojedinog tela; to čini da telo raste na svoju sopstvenu izgradnju u ljubavi". (Ef. 4,16) Jedan od znakova duhovnog slabljenja je veoma često sve slabije i slabije posećivanje službi i drugih sastanaka vernika. Kada god prestanemo a vodimo računa o zajednici, i sve drugo počinje da slabi.

Pripadanje Božjoj porodici ima svoje posledice i nikako ih ne treba ignorisati. To je Božji plan za svet. Isus je rekao: "I ja ti kažem da si Petar, i na toj steni sazidaću Crkvu svoju, i vrata adova neće je nadvladati". (Mat. 16,18) Crkva se ne može uništiti i ona će trajati u večnosti. Ona će nadživeti ovaj svet, a to znači i naša uloga u njoj. Osoba koja kaže: "Meni ne treba crkva" greši. Crkva je veoma važna i za nju je Isus umro na Krstu. U Efescima 5,25 Isus je rekao (parafraziram): "Hristos je zavoleo Crkvu i samoga sebe predao za nju".

Crkva se u Svetom pismu još naziva i nevestom - čistom devojkom (2. Kor. 11,2), svetom i neporočnom (Ef. 5,27). Ne mogu da zamislim da kažem Isusu: "Volim te ali mi se ne dopada tvoja žena". Ili, "Prihvatam tebe ali odbijam tvoje telo". Ali mi činimo upravo to kada god raspustimo, negiramo ili se žalimo na crkvu. Umesto toga, Bog nam je zapovedio da volimo crkvu kao što je i Isus voli. Apostol Petar nam

poručuje da volimo našu duhovnu braću. U jednom slobodnom - parafraziranom tekstu NZ "Knjiga o Kristu" (Duhovna stvarnost, Zagreb, 1983) Petar kaže: "Volite hrišćane". (1. Pet. 2,17)

VAŠA LOKALNA ZAJEDNICA

Izuzev u nekoliko slučajeva kada se opisuje telo svih vernika, crkva uvek označava lokalnu, vidljivu zajednicu vernika. Novi zavet podrazumeva da hrišćani pripadaju lokalnoj zajednici. Jedini hrišćani koji nisu bili deo te zajednice su bili oni pod crkvenim karom koji su bili izopšteni iz zajednice vernih zbog velikog javnog greha. O tome možemo čitati u 1. Korinćanima 5,1-13.

Sveto pismo kaže da je hrišćanin bez crkve poput organa bez tela, ovce bez stada, deteta bez porodice. To nije prirodno stanje. U Efescima 2,19b apostol Pavle nam kaže da smo: "...sugrađani svetih i domaći Božji".

Danas raste kultura nezavisnih individualaca. To je tzv. Generacija Milenijalista, koja se u mnogome razlikuje od neke moje generacije - generacije Bebi bumera. Ovi individualci idu iz jedne crkve u drugu bez svog jasnog duhovnog identiteta, bez mogućnosti da se crkva na njih može pouzdati i bez predanja. Mnogi veruju da neko može da bude 'dobar hrišćanin' a da se ne pridruži (ili čak i ne prisustvuje bogosluženjima) nekoj lokalnoj zajednici. Nisam siguran da se Bog slaže sa takvim stavom. Biblija nam nudi mnoge razloge zašto pojedinac treba da pripada i bude aktivan u lokalnoj zajednici.

ZAŠTO VAM JE POTREBNA CRKVENA PORODICA

1. Crkvena porodica nas određuje kao vernike.

Ne mogu da tvrdim da sam Hristov sledbenik ako pri tome ne pripadam ni jednoj grupi učenika. U Jevanđelju po Jovanu 13,34-35. Isus je rekao: "Dajem vam novu zapovest, da ljubite jedan drugoga, kao što sam ja vas ljubio, da i vi ljubite jedan drugoga. Po tom će svi poznati da ste moji učenici - ako budete imali ljubavi među sobom".

Kada se svi mi, različiti, udružimo u ljubavi u crkvenu porodicu, bez obzira odakle dolazimo,

koje smo rase, koji nam je maternji jezik i društveni status, to je onda snažno svedočanstvo svetu (Galatima 3,28). Kao pojedinci nismo Hristovo telo. Da bismo bili telo potrebni su nam i drugi. Zajedno, a ne odvojeni, mi činimo telo. Apostol Pavle je to ovako zapisao: "A vi ste Hristovo telo, i pojedinačno udovi". (1. Kor. 12,27)

2. Crkvena porodica nas odvaja od izolovanosti kada smo okrenuti samima sebi.

Lokalna zajednica je učinionica gde možemo da naučimo kako možemo da živimo sa ostatkom Božje porodice. To je učionica u kojoj možemo da učimo kako da gradimo nesebičnost, požrtvovanost, ljubav prema onima koje ne možemo da volimo... Mi učimo kako da se brinemo za druge i kako da podelimo iskustva drugih: "I ako pati jedan ud," kaže apostol Pavle u 1. Korinćanima 12,26. "svi udovi pate sa njim; ako se jedan sud slavi, svi udovi se raduju s njim." Samo sa redovnom zajednicom sa drugim običnim, nesavršenim vernicima, možemo zaista da naučimo šta je pravo zajedništvo i iskusimo novozavetnu istinu o povezanosti i pripadanju jedni drugima. "I ako pati jedan ud, svi udovi pate s njim; ako se jedan ud slavi, svi udovi se raduju s njim" kaže apostol Pavle u 1. Korinćanima 12,26.

Biblijsko zajedništvo nas obavezuje da budemo predani jedni drugima kao što smo predani ili posvećeni Isusu Hristu. Bog očekuje da damo svoj život jedni za druge. Mnogi hrišćani koji napamet znaju reči iz Jovana 3,16 kao da ne veruju rečima iz 1. Jovanove 3,16. "Po tom smo poznali ljubav, što je on položio svoj život za nas; i mi smo dužni da položimo svoje živote za braću." Ovo je ta samožrtvujuća ljubav koju Bog očekuje da pokažemo prema drugim vernicima - želja da ih volimo na isti onaj način kao što je Isus nas voleo.

3. Duhovna porodica nam pomaže da se razvijemo.

Nikada nećemo duhovno da uzrastemo ako samo posećujemo bogoslužjenja kao pasivni posmatrači. Samo oni koji učestvuju u punom životu lokalne zajednice jačaju svoje duhovne mišiće. Tekst u Efescima 4,16. smo već pročitali: "Od njega je sve telo ujedno povezano i sjedinjeno, na taj način što svaki zglavak pruža potporu shodno odmerenom dejstvu

svakog pojedinog tela; to čini da telo raste na svoju sopstvenu izgradnju u ljubavi".

Preko pedeset puta se u Novom zavetu koristi fraza 'jedan drugoga'... To je naša odgovornost koju nam je Bog poverio - da pozdravljamo, da volimo, da ohrabrujemo, da poučavamo, da opominjemo, da nosimo terete... jedni drugima. To je biblijsko članstvo crkve! To su naše "porodične dužnosti" koje Bog očekuje od nas da ispunimo u lokalnoj zajednici.

Možda nam izgleda lakše da budemo sveti kada niko drugi oko nas nije tu da nas iznervira - ali ovo je pogrešno. Veoma je lako pasti u zabludu da smo duhovno toliko jaki da nas niko ne može promeniti i promeniti naše utvrđenje u 'biblijskoj istini'. Ali prava zrelost nas vodi ka zajedništvu sa drugim vernicima!

Ako želimo da gradimo naše duhovno telo, naše 'duhovne mišiće' onda nam je potrebno mnogo više od naše dobre stare Biblije. Nama su potrebni i drugi vernici! Brže i više rastemo učeći jedni od drugih. Kada drugi dele sa zajednicom ono što su iskusili sa Bogom, i šta ih je Bog naučio, ja učim i rastem takođe. Vaše iskustvo postaje i moje iskustvo.

4. Hristovo telo nas treba.

Bog za svakoga od nas ima jedinstvenu ulogu koju imamo u Njegovoj porodici. To se drugačije zove 'naša služba' i Bog je daje svakome. "A svakome se daje da se na njemu pokaže Duh na korist". (1. Kor. 12,7)

Lokalna zajednica je mesto gde je Bog odredio da otkrijemo, razvijemo i koristimo naše darove. Takođe, možemo da imamo i širu službu, ali to je dodatna služba pored one koju imamo u lokalnoj zajednici! Isus nije dao obećanje da će sazidati našu službu, već NJEGOVU CRKVU!

5. Ispunićemo Hristovu misiju prema svetu.

Kada je Isus hodao po zemlji, Bog je radio kroz Hristovo fizičko telo. Danas, Bog koristi njegovo duhovno telo. To telo je Njegova crkva. Crkva je Božji instrument na ovoj zemlji! Mi nemamo obavezu samo da volimo jedni druge, već i da brinemo o onima koji su još uvek u svetu! To je čast koju nam je poverio da je zajednički podelimo. Kao deo Njegovog tela, mi smo Njegove ruke, noge, oči, srce... Bog kroz nas deluje na svet. Svako od nas daje svoj doprinos. Apostol Pavle je zapisao: "Mi smo,

naime, njegovo delo, u Hristu Isusu stvoreni za dobra dela, koja je Bog unapred pripremio - da u njima živimo". (Ef. 2,10)

6. Crkvena porodica će nam pomoći da se ne odvratimo od istine.

Niko od nas nije imun na iskušenja. Bog to zna i zato nam je dao da vodimo računa jedni o drugima. U datim okolnostima vi i ja smo podložni grehu. Apostol Pavle u 1. Korinćanima 10,12 piše: "Stoga ko misli da sigurno stoji, neka pazi da ne padne". Pišući mladom Timoteju on kaže: "imajući veru i dobru savest, koju neki odbaciše i u veri brodolom doživeše". (1. Timoteju 1,19) Bog ovo zna i zato je svakom pojedincu dao odgovornost da vodi računa o drugima. Sveto pismo u Jevrejima poslanici 3,13. kaže: "nego bodrite jedan drugoga svaki dan, dok god se kaže 'danas', da koji od vas ne otvrdne od prevare greha". Izraz "gledaj svoja posla" nije hrišćanski izraz. Mi smo pozvani da brinemo jedni za druge. Ukoliko znate nekoga ko je trenutno duhovno nestabilan, vaša je odgovornost da priđete toj osobi i vratite je u zajednicu. Poslednja dva stih Jakovljeve poslanice (Jak. 5,19-20) kažu: "... ako ko od vas skrene od istine i neko ga obrati, neka zna da će onaj koji obrati grešnika od njegovog zabludnog puta spasti njegovu dušu smrti i pokriti mnoštvo greha".

Pored ovoga, lokalna crkva pruža i duhovnu zaštitu bogobojaznih vođa. Bog je dao pastirskim vođama odgovornost da čuvaju, štite, brane i brinu za one koji su u duhovnoj borbi. U Delima apostolskim 20,28.29. čitamo: "Pazite na sebe i na sve stado, u kom vas je Duh Sveti postavio za episkope, da napasate Crkvu Božiju, koju je stekao svojom krvlju. Ja znam da će posle moga odlaska među vas ući zverski vuci koji neće štedeti stada". U 1. Petrovoj 5,1-4. je zapisano: "Starešine među vama molim ja, koji sam i sam starešina i svedok Hristovih stradanja i učesnik u slavi koja će se otkriti, napasajte stado Božije koje je kod vas i negujte ga ne prisilno, nego dragovoljno, kako Bog hoće, ne iz želje za sramnim dobitkom, nego u predanosti, i ne kao gospodari nad onima koji su vam dodeljeni, nego budite primer stadu. I kada se pojavi arhipastir, primićete slavni venac koji ne vene". O ovome čitamo i u Jevrejima poslanici: "Sećajte se svoji starešina koji vam propovedaše reč Božiju; gledajte na svršetak njihovog vladanja, podržavajte njihovu veru". (Jevrejima 13,7) Rečeno nam je: "... Budite

poslušni svojim starešinama i pokoravajte se, jer oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji će za to odgovarati; da oni to čine s radošću a ne uzdišući, jer vam ovo ne bi bilo od koristi". (Jevrejima 13,7.17)

Satana voli odvojene vernike, one koji nisu uključeni u život Tela, izolovane od Božje porodice i koji ne računaju na duhovne vođe, jer zna da ne mogu da se brane i da nemaju sile protiv njegovog napada.

VAŽNOST CRKVE

U mojoj knjizi The Purpose-Driven Church objasnio sam koliko je neophodno da budemo deo zdrave crkvene zajednice. Nadam se da ćete da pročitate i tu knjigu jer će vam pomoći da shvatite kako je Bog zamislio svoju crkvu kako bimo uspeli da ispunimo pet stvari koje On ima za naš život. On je stvorio crkvu da bi ispunio naših pet najdubljih potreba:

- 1) smisao ili svrha našeg života;
- 2) ljudi s kojima treba da živimo;
- 3) principe po kojima treba da živimo;
- 4) zadatak koji treba da izvršimo; i
- 5) sila s kojom treba da živimo.

Ne postoji ni jedno drugo mesto na svetu gde možemo da pronađemo svih ovih pet stvari na jednom mestu.

Pet stvari koje Bog ima za svoju crkvu su identične sa pet stvari koje ima za nas.

- 1) bogoslužjenje nam pomaže da se usredsredimo na Boga;
- 2) zajedništvo nam pomaže da se suočimo sa životnim problemima;
- 3) učenje nam pomaže da podupre našu veru;
- 4) služba nam pomaže da prepoznamo svoje darove; i
- 5) evangelizacija nam pomaže da ispunimo našu misiju.

Ne postoji ništa drugo na svetu kao što je crkva!

VAŠ IZBOR

Kada se rodi beba, on ili ona automatski postaju deo sveopšte porodice, ljudskog roda. Međutim, to dete takođe treba da postane i deo određene porodice od koje će dobiti hranu i

zaštitu i u kojoj će odrasti zdrava i snažna. Isto važi i za duhovne stvari. Kada se osoba nanovorodi, ona postaje deo Božje univerzalne porodice ali i lokalne zajednice.

Razlika između biti posetilac crkve i članom odn. delom crkve jeste predanje lokalnoj crkvi. Posetioci su posmatrači sa strane - članovi su uključeni u službu. Posetioci su korisnici - članovi su oni koji daju. Posetioci žele da uživaju plodove crkvenog života a da pri tome nemaju nikakvu odgovornost. To vam je poput mladića i devojke koji žele da žive zajedno ali bez obaveza koje donosi brak.

Zašto je toliko važno da se pojedinac pridruži lokalnoj zajednici? Zato što to dokazuje da smo zaista predani svojoj duhovnoj braći i sestrama, a ne samo u teoriji. Bog želi da volimo stvarne osobe, onakve kakve one jesu, a ne neke idealne osobe kakvi bi oni trebali da budu. Ceo svoj život možemo da provedemo tražeći idealnu crkvu, ali je nikada nećemo pronaći. Pozvani smo da volimo nesavršene grešnike kao što je i Bog to učinio.

U Delima apostolskim, hrišćani u Jerusalimu bili veoma određeni u svojoj predanosti jednih prema drugima. Bili su predani zajednici. Tekst kaže: "Bili su istrajni u apostolskoj nauci i zajednici, u lomljenju hleba i u molitvama". (Dela 2,42) Bog očekuje i od nas istu tu vrstu istrajnosti.

Hrišćanski život je više od pukog predanja Hristu. On uključuje i predanje drugim hrišćanima! Hrišćani u Makedoniji su ovo razumeli. Apostol Pavle je rekao: "I davali su ne samo kao što smo se nadali, nego su sami sebe dali prvo Gospodu, pa onda i nama - po Božijoj volji". (2. Korinćanima 8,5) Pridružiti se članstvu lokalne crkve je sledeći prirodni korak pojedinca kada postane Dete Božje. Hrišćani postajemo tako što svoj život predamo Hristu, ali članovima crkve postajemo predanjem određenoj grupi vernika. Prva odluka donosi spasenje, a druga zajednicu.

Sa engleskog preveo: Draško Đenović

Rick Warren, THE PURPOSE DRIVEN LIFE: What on Earth Am I Here For? (Zondervan, Grand Rapids, MI, 2002) chapter 17.

Ovo je 17. poglavlje iz knjige The Purpose Driven Life. Knjiga ima 40 poglavlja i predviđena je da pojedinac samostalno ili u grupi svakodnevno čita po

jedno poglavlje u nadi da će nakon tih 40 dana postati stabilniji vernik.

misaone refleksije

ŠTA BROJIŠ? *nepoznati autor*

Izbroj dobijene blagoslove a ne krstove koje moraš nositi.

Izbroj sve svoje dobitke a ne gubitke.

Izbroj sve svoje trenutke radosti umesto dana tuge.

Izbroj sve svoje prijatelje a ne svoje neprijatelje.

Izbroj svaki svoj osmeh a ne svoje suze.

Izbroj svoje trenutke hrabrosti a ne straha.

Izbroj svoja dobra dela a ne loša.

Izbroj svoje zdravlje umesto svog novca.

Na kraju uračunaj u sve to Boga a ne sebe.

"STRADANJE ISUSOVO" *Friday Fax 2004 Issue 18, 30 April*

Bliski istok: "Film 'Stradanje Isusovo' donosi Isusa ljudima. Jaser Arafat je ovaj film gledao na privatnoj projekciji sa dvoje hrišćanskih vođa iz Ramale. Film se može naći svuda, na pijacama Gaze se nude piratske kopije ovog filma. Uticaj ovog filma na muslimane sa srednjeg istoka je fenomenalan." izjavljuju hrišćani iz ove regije.

U gradu Bahrainu vlasti su zabranile prikazivanje ovog filma, ali vlasnici bioskopa, kao i na stotine muslimana i hrišćana kroz proteste su prisilili vlasti da promene odluku. Bahrajnski muslimani suniti su bili protiv prikazivanja ovog filma, dok su ga šitski muslimani, podržavali.

Film "Stradanje Isusovo" po gledanosti u Ujedinjenim arapskim emiratima je potukao sve

rekorde. 66.321 ulaznica je prodato u Dabaju za prva tri dana prikazivanja i te je po gledanosti dospeo na prvo mesto, iznad filma "Matriks" za koji je bilo prodato 59.000 ulaznica. U Kuvajtu su otkazane sve projekcije drugih najavljenih filmova, da bi se u svim kino salama multipleksa davao samo film "Stradanje Isusovo". Među gledaocima je bilo neobično mnogo žena, da li to znači da su one negde čule Evanđelje?

"U Kataru (Qataris) se film koji govori o Isusu mogao pogledati samo na tajnim kućnim projekcijama." piše jedan misionar. "Javno prikazivanje filma 'Stradanje Isusovo' je za 2 sata doseglo više Katarčana od misionara koji tu rade više od pet godina," kaže jedan izveštaj. Film je titlovan na arapski jezik, što je učinjeno ispravno i doslovno. Muslimani koji su gledali film su bili duboko ganuti - plakali su i jecali, bili su zapanjeni brutalnošću koja je bila ispoljena nad Isusom."

"Jedan od razloga zašto arapski muslimani hrle u bioskope da vide film "Stradanje Isusovo" je to, što se o njemu govori kao o antisemitskom filmu. Mnogi od njih mrze Jevreje, i zbog toga su pogledali film. Zar ovo nije zapanjujuće? Bog upotrebljava ovaj film da bi ovim ljudima preneo jednu sasvim suprotnu poruku, da treba ljubiti svoje neprijatelje, i da je Isus molio za svoje neprijatelje dok je krvav visio na krstu? Ovo je nešto što duboko dotiče muslimane," kaže jedan drugi izveštaj. Mnogi Arapi sada traže od svojih poznanika hrišćana da im nabave primerak Novog zaveta ili traže na Internetu Bibliju na arapskom jeziku. "Nikad pre nismo videli da se ovako nešto," kaže jedan hrišćanin iz te oblasti.

HRIŠĆANI KOJI VIŠE NE ŽELE DA IDU U CRKVI *Friday Fax 2004 Issue 23, 4 June*

(Kratak sažetak)

Pretpostavlja se da u SAD ima oko 12 miliona hrišćana koji imaju lični odnos sa Isusom Hristom, ali ne pripadaju ni jednoj crkvi. "Mnogi američki propovednici i TV evanđelisti govore o tome da se u Americi upravo sada događa jedno neobično probuđenje," govori Fred Džakson i Alie Martin iz Agape Presa. Ovo probuđenje se uopšte ne odigrava u crkvi, ustvari ono nema nikakve veze sa njom. Istraživačka grupa Barna (Barna Research)

otkrila je da se broj odraslih hrišćana u SAD koji više ne žele pripadati ni jednoj crkvi od 1991. sa 35 miliona popeo na 75 miliona.

Međutim, ova pojava nije prisutna samo u SAD već i u drugim delovima sveta, tako da se može govoriti o ovome fenomenu kao globalnom. David Baret, autor knjige "Svetska enciklopedija hrišćanstva" (World Christian Encyclopedia), procenjuje da trenutno u svetu ima oko 112 miliona "hrišćana van crkve", a to ukupno 5% od sveukupne ljudske populacije koja sebe naziva hrišćanskom.

"Zašto ljudi napuštaju crkve? Da li je u pitanju neki pokret? Pita hrišćanski pisac sa Novog Zelanda, Andrej Strom. On je o ovom problemu govorio u svojim radio emisijama (mart, 2003.) i putem Interneta. Andrej nije bio pripremljen na odgovore koje je dobijao. "Za kratko vreme dobio sam gomile e-mail poruka od hrišćana širom sveta, koji su napustili svoje crkve. Jedna stvar je jasno vidljiva u svim tim porukama, ti ljudi gore za Isusom."

Pastor Alen Džamieson, sa Novog Zelanda u svojoj knjizi "Vera bez crkve" (A Churchless Faith), iznosi činjenicu, da oni koji napuštaju crkvu su uglavnom vodeće osobe: đakoni, starešine, učitelji i sl. Mnogi od njih, oko 40% su punovremeni radnici za Boga. Njihov razlog za napuštanje crkve nije taj da su izgubili veru u Boga, već naprotiv, oni smatraju da ako ostanu u crkvi, da bi im se to moglo dogoditi - a to ne žele.

SionT InBox

Veoma je dobar sajt no bi trebalo da ima hriscanske pjesme u tekstualnom formatu, inace ja sam iz makedonije i mogao bih da vam posaljem neke makedonske hriscanske pjesme.

Dejan Petreski

* * *

Pročitavši tekst dr. Carla Wielanda sam uvidio da - na žalost - i vaša stranica pokušava poduprijeti "kreacionističku znanost" i "teoriju o

stvaranju" na iste smiješne i neosnovane načine kao i mnoge druge.

Dajte navedite imena svih tih priznatih znanstvenika sa linkovima za objavljene članke, pa ćete vidjeti kolika ogromna većina znanstvene zajednice podupire teoriju evolucije i zašto je podupire...

Borjan

"Odmah bi dao 50."

"A da imaš samo dve svinje, da li bi jednu dao za delo Gospodnje?"

"Ne, ne bi! I nemaš prava da me to pitaš, jer znaš da imam samo dve svinje."

Smešna strana...

DATI S RADOŠĆU

Brižni otac je sebi uzeo u zadatak da svoju ćerku nauči nesebičnosti i pre odlaska na bogoslužjenje, dao joj je dva novčića, jedan od 1 dinar i jedan od 5 dinara.

Zatim joj je objasnio: "Dakle, Marija jedan od ovih novčića ćeš staviti u korpicu za priloge u crkvi, ti sama izaberi koji novčić ćeš dati. Ali, zapamti, Bog te mnogo voli."

Posle završenog bogoslužjenja otac je upitao Mariju koji je novčić dala. Mala Marija je objasnila, "Onaj čika što je nosio korpicu je rekao 'Bog ljubi onoga koji s radošću daje'. Onda sam onda znala da ne mogu s radošću da dam 5 dinara, već samo 1 dinar. Znači, dala 1 dinar i Bog me sada voli."

SAMO DVE SVINJE

Sveštenik je došao u posetu jednom svom parohijanu. Seljak ga provede kroz celo svoje imanje a onda su seli u hladovinu oraha, da se odmore i popričaju.

Sveštenik ga upita: "Marko, ako bi ti imao 100 ovaca, da li 50 dao odmah za delo Gospodnje?"

"Da, sigurno bi dao."

"A ako bi imao 100 krava?"

"Da, opet bi dao."

"A da imaš 100 konja?"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>